

HỒI 459

Dục Xá Nan Ly

Lúc hoàng hôn, ba người về đến thuyền, Phùng Bạt và mấy kẻ trong Đại Đạo Xã đều đã vào trong thành vui vẻ. Quán Bình đành tự lên gân, tỏ ra phong cách của đại lão bản, nhận Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là biểu điệt đến đi cùng, không thềm để tâm đến người khác phản đối, tự đưa hai gã về phòng.

Khấu Trọng thấy trong phòng có hai giường bèn hỏi: "Ai ở cùng phòng với lão bản?"

Quán Bình đáp: "Mỗi hãng đều được phân phối một gian phòng, vốn tại hạ cũng có một hộ viện đi cùng, tiếc là mới rời khỏi Bình Điều y đã bị bệnh, đành phải quay về, tại hạ đành một mình lên đường. Giờ nhớ lại tình huống lúc đó, có thể y bị người ta hạ độc, không thì người biết võ công sao lại bị bệnh được."

Khấu Trọng gật gù đồng ý, cười với Từ Tử Lăng: "Chúng ta đành phải chung giường ngủ một giấc vậy."

Từ Tử Lăng cởi giày, không hề khách khí nằm ngay xuống giường, tỏ vẻ mệt mỏi: "Phùng Bạt sắp về rồi, lão bản cứ ứng phó với y, không cần đánh thức tại hạ."

Quán Bình kinh hồn: "Công tử sao lại biết Phùng Bạt sắp về?"

Khấu Trọng kéo Quán Bình ngồi xuống ghế, vòng tay qua hông lão nói: "Thủ hạ của Phùng Bạt thấy Quán lão bản đột nhiên đưa hai tráng hán lên thuyền, đương nhiên lập tức vào thành thông tri cho hấn quay về."

Đoạn liếc nhìn Từ Tử Lăng, cười thốt: "Hay thật! Muốn ngủ là ngủ ngay được, quả nhiên là cao thủ."

Tiếng thở chậm dài, mỏng mảnh của Từ Tử Lăng vang lên, thoát có thoát không.

Quán Bình kinh tâm, run giọng: "Đợi Phùng Bạt về có phải đánh thức y dậy không? Thêm một người vẫn hơn bớt một người."

Khấu Trọng vừa nói vừa ngáp: "Tại hạ chịu nói chuyện với Phùng Bạt đã là nể mặt hần lắm rồi. Nếu không phải ngại rằng tương lai Quần lão bản gặp rắc rối, tại hạ đã bắt tất cả người của Đại Đạo Xã phải tự thân theo kênh Vĩnh Tế ngược bắc một chuyến."

Quần Bình không nén được, buột miệng nói: "Tại hạ đã được gặp không ít danh gia cao thủ trên giang hồ nhưng người không coi địch nhân vào đâu như hai vị đứng là lần đầu tiên được thấy. Hai vị tự tin như vậy, phân tích lại cẩn mật, không biết có nên hoài nghi hai vị là nghe con không biết sợ hổ, không hiểu thế nào là trời cao đất dày chăng?"

Khấu Trọng vỗ vai Quần Bình, cười nói: "Tại hạ thích nhất là những người thẳng thắn.Ồ! Đi nào, người của Đại Đạo Xã làm việc cũng khá là nhanh nhẹn."

Quần Bình ngạc nhiên: "Có người gõ cửa ư? Sao tại hạ lại không nghe thấy nhỉ?"

Khấu Trọng đáp: "Phùng Bạt mới về thuyền, Quần lão bản đương nhiên không nghe được rồi."

Quần Bình bán tín bán nghi, đang định mở môn thì tiếng bước chân của hơn mười người rầm rập ngoài hành lang, đang đến phòng lão.

"Cộc, cộc!"

Một giọng nói rề rề từ ngoài cửa vang lên: "Phùng Bạt cầu kiến, mời Quần tiên sinh ra nói mấy câu."

Khấu Trọng cười ha hả: "Xin chào nhị đương gia, bản nhân Phó Hùng, là cháu họ xa của Quần lão bản." Đoạn đá khẽ Quần Bình.

Quần Bình khúc khích ho: "Nhị đương gia muốn nói gì cứ nói với... biểu điệt của lão phu. Lời y nói cũng là Quần Bình này nói."

Tiếng Phùng Bạt từ ngoài cửa vang lên sang sảng: "Quần lão bản nên biết rằng muốn nói chuyện với ta phải có tư cách, chuyến tiểu này do Đại Đạo Xã bọn ta phụ trách, theo quy củ tuyệt không chấp nhận cho bất kỳ người lạ nào lên thuyền, Quần tiên sinh lại không thềm coi ra gì, không biết có lòng riêng tư chăng?"

Khấu Trọng bật cười: "Ai có lòng riêng tư, Phùng lão ca phải rõ hơn ai hết chứ."

Phùng Bạt im lặng, ngữ khí đột nhiên trở nên bình tĩnh, nhạt nhẽo nói: "Có đảm sắc! Mời Phó huynh lên trên này nói chuyện."

Tiếng bước chân xa dần.

Khấu Trọng lại vươn vai đứng dậy, liếc nhìn Từ Tử Lăng đang chìm sâu trong mộng, dặn: "Giải quyết xong sớm thì được ngủ sớm. Vô luận xảy ra chuyện gì, Quân lão bản ngàn vạn lần không được rời khỏi Tiểu Kiệt."

Gã đẩy cửa bước ra, chỉ thấy hai bên hành lang thông lên khoang thuyền có hơn mười đại hán cầm vũ khí đang đứng đợi, ai ai cũng nhìn gã với ánh mắt bất thiện, sát khí đằng đằng.

Gã đảo mắt một vòng, ánh mắt quét đến đâu, đám đại hán liền rã rập xep hết xuống, hoặc cụp mắt hoặc nhìn đi nơi khác. Ánh mắt gã bén như tên, giống như thực chất, vừa nhìn liền khiến người của Đại Đạo Xã lòng run úy loạn, cúi xuống tránh.

Khấu Trọng cười lên ha hả, nhảy qua ngạch cửa, thuận tay khép cửa lại rồi xuyên qua hai hàng địch nhân ung dung đi lên khoang thuyền, tỏa ra khí thế bức nhân đoạt phách, người Đại Đạo Xã không dám vọng động.

Ánh đèn sáng rực rỡ, gần hai chục thành viên Đại Đạo Xã tụ tập tại khoang lái phía đuôi thuyền. Đại hán trung niên cầm đầu người tầm thước, thân hình rắn chắc, dung mạo xấu xí, song mục lấp lánh hung quang, nhìn Khấu Trọng chằm chằm, sau lưng đeo một đôi thiết xoa dài chừng bốn xích đan chéo nhau, mũi xoa nhô lên khỏi vai, cũng có khí thế mạnh mẽ của bậc cao thủ.

Có thể ngồi lên ghế thứ hai của Đại Đạo Xã đương nhiên phải có chút bản lĩnh, đối lại là một hảo thủ trên giang hồ, thấy thanh thế như vậy, không lập tức chùn bước mới lạ.

Khấu Trọng chỉ thấy có chút thú vị, vừa đặt chân lên khoang thuyền, thân ảnh loáng lên, đại hán đứng ở cửa khoang bên tả lao tới, giơ vai đập vào gã.

Khấu Trọng trầm nghĩ, loại thủ đoạn này là thủ pháp giang hồ quen dùng để thử cân lượng đối phương, lão tử có coi ra gì. Để hạ uy thế đối phương, gã lập tức tăng tốc độ di động, đại hán liền đập vào khoảng không, va ngay vào đại hán đứng bên phải khoang, cả hai ngã nhào.

Bọn Phùng Bạt lộ vẻ kinh ngạc, không nhìn rõ Khấu Trọng tăng tốc tránh né kiểu gì nên có cảm giác quái dị phi thường.

Khấu Trọng ung dung đáp xuống đứng cách Phùng Bạt một trượng, mọi cao thủ phe Phùng Bạt ở trong khoang đã lên hết, chắn sau lưng gã.

Phùng Bạt vừa chạm vào song mục lấp lánh như điện của Khấu Trọng, lòng chợt lạnh buốt, vốn có thiên ngôn vạn ngữ mà không tài nào nói ra được nửa câu.

Khấu Trọng hiểu rõ đạo lý mềm nắn rắn buông, gã đương nhiên không sợ Đại Đạo Xã nhưng nếu kết oán sâu nặng với bọn chúng tất gây hậu hoạn vô cùng với thương nhân như Quán Bình, nên phải vừa mềm vừa rắn, giải quyết vấn đề rốt ráo.

Trong khoang loáng thoáng có tiếng nói, người của các hãng buôn ra xem tình hình. Người của Đại Đạo Xã vây Khấu Trọng bước lên hai bước, thủ hạ hai bên Phùng Bạt đều đặt tay lên binh khí, gã liền giở chiêu bài mỉm cười tươi tắn, ung dung thốt: “Quân tử động khẩu bất động thủ, oan gia nên giải không nên kết, mọi người đều đi kiếm miếng ăn cả, nhị đương gia lại là người hiểu lý lẽ, chắc không cần tiểu đệ chỉ dạy phải làm gì?”

Hai hàng đại hán đứng bên Phùng Bạt đồng thanh quát lên giận dữ, may mà Phùng Bạt ngăn lại, trầm giọng hỏi: “Huynh đài là bằng hữu bên nào?”

Khấu Trọng bật cười: “Đương nhiên là thân thích của Quán lão bản.”

Nói đoạn nhún vai, tức thì lộ ra khí thế khiến người khác run sợ, kể cả Phùng Bạt cũng bất giác lùi lại nửa bước.

Khấu Trọng thần nhiên nói tiếp: “Tuân Huống dạy rằng, quy củ do người định, có thể dựa theo tình thế mà thay đổi, bằng không tất trở thành cứng nhắc. Mã tiền sinh của Ủy Thịnh trường chúng tôi bị bệnh không thể đi cùng, giữa đường phải quay về, nên biểu thẩm mới bảo chúng tôi đi ngày đi đêm cho kịp biểu thúc, chuyện đó thuận theo với đạo trời, hợp tình hợp lý. Chẳng qua quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay nhị đương gia, nếu không đồng ý, Ủy Thịnh trường chúng tôi lập tức rút khỏi đoàn bảo tiêu, lúc đó nhị đương gia đừng trách chúng tôi không không biết nặng nhẹ, đành phải đi đòi công đạo cho mình.”

Lời lẽ của gã ngầm ý nếu Phùng Bạt lật mặt sẽ đem mưu gian của hắn nói toạc móng heo cho các hãng khác biết, xóa sạch thanh danh của Đại Đạo Xã. Có ai trên thuyền là không thông minh, Quán Bình không lý nào lại vu khống Đại Đạo Xã để chuốc lấy hậu quả nghiêm trọng.

Phùng Bạt lại biến sắc, hầm hừ: “Người dám uy hiếp Đại Đạo Xã bọn ta ư?”

Khấu Trọng ra vẻ khiêm cung: “Nhị đương gia vạn lần không nên hiểu lầm, tại hạ chỉ hành sự theo quy củ giang hồ mà thôi.”

Đại hán đứng bên Phùng Bạt, song mục xạ ra hung quang, lạnh lùng thốt: “Người ỷ vào quy củ giang hồ ư?”

Khấu Trọng nhú mày: “Vị lão ca này là...”

Đại hán ngạo nghễ đáp: “Bản nhân là Tả Thủ Kiếm Mạnh Đắc Công của Đại Đạo Xã.”

Khấu Trọng hớn hở: “Đã có Tả Thủ Kiếm tất phải có Hữu Thủ Kiếm chứ nhỉ?”

Câu này của gã đượm vẻ hài hước, tức thì khiến cho người bên phe Phùng Bạt động nộ hỏa, ai cũng định nhảy ra, ngược lại Phùng Bạt không dám khinh cử vọng động, ước thúc thủ hạ.

Một đại hán khác đứng bên Phùng Bạt lên tiếng: “Bản nhân là Hữu Thủ Kiếm Tô Vận.”

Gã liền thốt ra mấy câu sáo ngữ kiểu “cửu ngưỡng” mà người giang hồ thường dùng rồi nói với Mạnh Đắc Công: “Theo quy củ giang hồ, lão ca kính tiểu đệ một xích, tiểu đệ kính lại lão ca một trượng, lão ca hiểu chứ? Chư vị đại ca nên đối phó với những kẻ cướp tiêu chứ không phải tiểu đệ, nếu chúng ta động thủ nhờ may xảy ra tử thương thì tốt đẹp gì đâu, đúng không các vị?”

Về mặt Phùng Bạt vẫn âm trầm bất định, rõ ràng đang do dự.

Địch nhân tỏ ra cao thâm mặt trắc, khiến hán không dò ra nông sâu, lại thông thuộc quy củ giang hồ, lời lẽ chiếm hết thượng phong.

Còn đang chần chừ thì một già một trẻ từ trong khoang thuyền bước ra.

Người già khoảng trên dưới năm mươi tuổi, thân hình dong dỏng, đầu tóc thưa thớt, thần thái hòa nhã, không hề màu mè mà có phần hơi nhún nhường, thân phận rõ ràng là đại thương gia, vừa lên tiếng đã giảng hòa ngay: “Lão phu vừa đàm đạo với Quán huynh, hai vị biểu diết của ông ta không phải người ngoài, nhị đương gia có thể nể mặt lão phu, phá lệ để hai vị tiểu ca nhi được nhập đoàn giữa đường chẳng?”

Người trẻ trạc tuổi Khấu Trọng, thấp hơn gã một chút, thân hình cũng to lớn, y phục khá chải chuốt theo kiểu văn sĩ, ánh mắt sắc bén, rất có phong thái của một công tử, đáng mặt nhất biểu nhân tài. Y nói lời: “Vị Phó huynh này mặt mũi chính khí, xin nhị đương gia...”

Phùng Bạt thiếu não cắt ngang lời y: “Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hạng đều muốn vậy thì Phùng Bạt ta còn biết nói gì nữa, nếu tương lai hai gã này có gây ra chuyện gì, Đại Đạo Xã bọn ta tuyệt không chịu trách nhiệm.”

Nói xong phất tay áo dẫn thủ hạ lui vào trong khoang.

Lúc đó Khấu Trọng mới biết hai người này là đại biểu của hai đại thương hiệu Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hạng, càng khẳng định Tồn Nghĩa Công không câu kết với Đại Đạo Xã, vội cảm tạ hai người.

Quản Bình bước ra giới thiệu Khấu Trọng cùng họ, người già là La Ý, em ruột của đại lão bản Nhật Thăng Hạng, người trẻ là Âu Lương Tài, trưởng tử của lão bản Tồn Nghĩa Công.

Nói mấy câu khách khí xong, Khấu Trọng cũng về chui vào giường Từ Tử Lăng ngủ một giấc, bất kể trời sụp đất nứt cũng phải ngủ cái đã.

Chỉ có trong mộng, hai gã mới thoát được những chuyện thương tâm và phiền não.

Trời chưa sáng hẳn, thuyền hàng lại nhổ neo.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đồng thời tỉnh lại sau giấc ngủ mê mệt, giường bên Quản Bình vẫn ngáy như sấm, ngủ như con heo chết.

Khấu Trọng bò dậy ngồi bên giường, vỗ vỗ Từ Tử Lăng nói: "Ngươi biết sung sướng thân người, mọi chuyện nhúc óc đổ hết cho ta, đúng là huynh đệ tốt."

Từ Tử Lăng ngồi cạnh gã, ngẩn ngơ nhìn tuyết rơi bên bờ tây kênh Vĩnh Tế, trầm giọng: "Hôm qua ta gặp mẹ trong mộng."

Khấu Trọng vội hỏi: "Mẹ có khỏe không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ta không biết, mẹ lướt qua trước mặt ta, ta đuổi theo gọi nhưng mẹ không lý tới, cũng không quay đầu."

Khấu Trọng than: "Có lẽ mẹ trách chúng ta không tự tay giết Vũ Văn Hóa Cập! Ài! Cứ cho là chuyện đó có xảy ra một lần nữa, chúng ta cũng vẫn làm vậy. Kỳ quái thật. Ta không hề hận Vũ Văn Hóa Cập, sự thật thì y không khác gì chúng ta, cũng là người có tình cảm, có máu thịt, giống như chúng ta thỉnh thoảng lại gây ra việc gì đó ngu xuẩn."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Việc ngu ngốc? Rốt cuộc chuyện ta làm hay chuyện Thiếu soái gia làm ngu ngốc đây?"

Khấu Trọng than thở: "Vẫn là một câu, chuyện dễ người làm, việc khó đồn cho ta, người nói xem vậy ai ngu ngốc? Nhưng hiện giờ ta muốn bỏ quách việc thiên hạ, người lại khuyên ta nghĩa kỹ là sao?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Nói gì mà nghe đáng thương vậy, bất quá nếu có ngày ta cùng người kẻ vai quyết chiến với đại quân xâm lược của Đột Quyết, đó là chuyện vô cùng thống khoái. Ma trảo của Đột Quyết đã vào Trung Nguyên rồi, những ngoại tộc khác cũng đang lăm

le, lại thêm sự phụ của mẹ nam hạ tìm Ninh Đạo Kỳ mới là chuyện khiến người ta nhức đầu. Quan hệ của mẹ như vậy, chúng ta đành phải trốn tránh ông ta chứ biết làm sao?"

Khấu Trọng nhấn nhó: "Đáng ngại nhất là không tránh được, nên cách tốt nhất là tự nâng cao bản lĩnh, giống như thiên đạo, không ngừng tiến lên. Trời ạ! Có cách nào khiến chúng ta trong thời gian ngắn đại tăng công lực, đến mức không sợ cả Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên, Thạch Chi Hiên không?"

Từ Tử Lăng cười khở: "Lúc ta nghĩ ra sẽ nói với người đầu tiên."

Khấu Trọng lắc đầu: "Biện pháp đó chỉ có bậc nhân tài không sợ gian khó mới nghĩ ra được."

Từ Tử Lăng nhú mày: "Nói ra xem nào."

Hai mắt Khấu Trọng song mục sáng lên, hạ giọng: "Đương nhiên là cách tu hành võ đạo của lão Bạt, hoặc cách lấy chiến đấu vun bồi cho chiến đấu của Lăng thiếu gia. Còn nhớ thủ hạ của Cao Khai Đạo là Trương Kim Thụ nói rằng chiến mã của người Đột Quyết lợi hại thế nào không? Tai nghe không bằng mắt thấy, Lăng thiếu gia đã muốn đến tái ngoại, vậy ta đưa một đoạn đường, nhân thể học thêm đôi chút ở Hiệt Lợi."

Từ Tử Lăng im lặng nghe rồi phản đối: "Trong giấc mộng đêm qua, ta quay về căn nhà nát trong khu vườn hoang của chúng ta, Trình tẩu dọn dẹp hết mọi thứ, còn mắng chúng ta để nhà cửa bừa bãi. Ra khỏi nhà lại gặp mẹ đi một mình trên đường. Ôi, người hiểu rồi chứ? Hiện tại ha chẳng còn hứng thú với bất cứ chuyện gì."

Khấu Trọng cười khở: "Được rồi! Lúc đến Lạc Thộ chúng ta chia tay! Ài, sao lại thành thế này nhỉ?"

Gã lại nằm soài xuống giường, lời lẽ đượm mùi chua chát: "Lần đầu tiên ta cảm thấy hơi hận người."

Từ Tử Lăng bật cười: "Người không phải hận ta mà bức bách ta, chẳng qua tu hành võ đạo và lấy chiến đấu vun bồi cho chiến đấu là hai việc khác nhau, trước là khổ tu, sau lại học thêm thủ đoạn đối địch. Vì thế Bạt Phong Hàn mới rời khỏi chúng ta, tiến hành lộ trình cô độc, một mình ứng phó với mọi gian nan, một mình suy ngẫm mọi việc đã trải qua. Quá trình vun bồi chiến đấu của chúng ta còn chưa đủ sao? Hiện tại đến lúc tu hành võ đạo rồi!"

Khấu Trọng ngạc nhiên bật dậy: "Theo người nói, ta không phải không có cách tu hành, với tình huống trước mắt, mình ta không có khả năng thực hiện."

Quản Bình vẫn ngáy như sấm, át hết tiếng thì thầm của hai gã.

Từ Tử Lăng đặt tay lên bờ vai rộng của Khấu Trọng, lắc đầu: “Cô độc là một loại tâm cảnh, ngày nào chúng ta chưa chia tay, ngày đó còn thể trở thành bậc cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, với tư chất tài trí của Trọng thiếu gia, chắc hiểu ý ta?”

Khấu Trọng ủ rũ: “Được rồi! Nhưng người định bao lâu mới về thăm ta hoặc chôn thầy ta?”

Từ Tử Lăng bật cười: “Không cần phải nói với vẻ đáng thương như vậy. Ta thực lòng không biết lúc nào mới về? Có lẽ ngày nào đó ta thấy trong lòng xao động liền về ngay.”

Khấu Trọng nén cảm xúc xuống, buồn rầu nói: “Hai huynh đệ chúng ta từ lúc hiểu chuyện đến giờ đi đâu cũng có nhau, thành linh phải chia tay, khó tránh khỏi buồn rầu, không nở.”

Từ Tử Lăng tỏ ra không vui: “Sao người lại dùng từ ‘thành linh’ bình dung chuyện này nhỉ, không phải chúng ta ước định rằng sau khi lấy được bảo tàng, người đi đánh thiên hạ, ta đi tìm cuộc sống trong mộng ư?”

Khấu Trọng cố gắng vót vát: “Nhưng bây giờ tình thế thay đổi, Lý Thế Dân lúc nào cũng có thể gục ngã, Đột Quyết sẽ xâm nhập Trung Nguyên, Lăng thiếu gia có thể thay đổi một chút, trước hết cùng tiểu đệ xem xét tình hình rạch ròi đã rồi hẵng quyết định ra đi.”

Từ Tử Lăng gạt đi: “Thôi đi Trọng thiếu gia, nói lời không giữ còn đao to búa lớn cái gì.”

Khấu Trọng thở dài: “Ta gọi đó là bất khuất bất phục, tuyệt xứ cầu sinh, nói trắng ra, ngày trước ta bị ép phải để người đi, chỉ coi là chuyện thuận miệng nói chơi, chứ không thể xảy ra được. Giờ sắp đến lúc chia tay, đương nhiên lại là chuyện khác.”

Dừng lại một chút rồi nói: “Muốn đưa một đoạn mà người cũng cự tuyệt, còn là huynh đệ gì đây?”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Người là người đã có gia thất, bao nhiêu người tại Bành Lương đang đợi người về, người nên chuẩn bị sẵn sàng, một năm tới đây sẽ quyết định tồn vong của Thiệu Soái quân, sao người lại định vứt bỏ cả gia thất?”

Khấu Trọng lộ ra thần sắc hưng phấn, vui vẻ nói: “Chuyện này Lăng thiếu gia người không cần phải lo, đã có bọn Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh chuẩn bị thay cho tiểu đệ. Lý Thế Dân

muốn thu thập Tống Kim Cương ít nhất cũng phải mất nửa năm, hiện giờ tiểu đệ hoàn toàn tự do tự tại, cũng muốn rong ruổi bên ngoài."

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời, thuyền đã tăng tốc.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu rằng có chuyện không tầm thường đã xảy ra.

- o O o -